

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 14.7.2021 r.
COM(2021) 555 final

2021/0200 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji
emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r.
przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań
wynikających z porozumienia paryskiego**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2021) 555 final} - {SWD(2021) 553 final} - {SWD(2021) 611 final} -
{SWD(2021) 612 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W komunikacie w sprawie **Europejskiego Zielonego Ładu**¹ zapoczątkowano nową unijną strategię na rzecz wzrostu mającą przekształcić UE w sprawiedliwe i dobrze prosperujące społeczeństwo żyjące w nowoczesnej, zasobooszczędnej i konkurencyjnej gospodarce. W strategii tej potwierdzono, że Komisja dąży do zwiększenia ambicji celów klimatycznych oraz sprawienia, by do 2050 r. Europa stała się pierwszym kontynentem neutralnym dla klimatu. Celem strategii jest również ochrona zdrowia i dobrobytu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. Konieczność i wartość Europejskiego Zielonego Ładu stały się jeszcze bardziej widoczne w świetle bardzo poważnych skutków pandemii COVID-19 dla zdrowia oraz dobrobytu gospodarczego obywateli Unii.

Znalezienie rozwiązania problemu zmiany klimatu jest sprawą niecierpiącą zwłoki. Zgodnie z ustaleniami naukowymi przedstawionymi w sprawozdaniu specjalnym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) neutralność w skali światowej pod względem emisji CO₂ należy osiągnąć do około 2050 r., a neutralność pod względem emisji wszystkich innych gazów cieplarnianych – w późniejszych latach tego stulecia. Rozwiązanie tej pilnej kwestii wymaga od UE intensyfikacji działań i objęcia światowego przywództwa poprzez osiągnięcie do 2050 r. neutralności klimatycznej. Cel ten został określony w komunikacie „**Czysta planeta dla wszystkich** – Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki”².

W oparciu o kompleksową ocenę skutków w opublikowanym we wrześniu 2020 r. w komunikacie Komisji dotyczącym **ambitniejszego celu klimatycznego Europy do 2030 r.**³ („Plan w zakresie celów klimatycznych na 2030 r.”) zaproponowano zwiększenie poziomu ambicji UE i przedstawiono kompleksowy plan na rzecz zwiększenia w sposób odpowiedzialny ambicji wiążącego celu Unii Europejskiej na 2030 r. polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % w porównaniu z 1990 r. Zwiększenie ambitnego celu na 2030 r. już teraz pomaga dać pewność decydentom i inwestorom, tak aby decyzje podejmowane w nadchodzących latach nie spowodowały utrwalenia poziomów emisji niezgodnych z celem UE, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r. Cel na 2030 r. jest zgodny z celem porozumienia paryskiego polegającym na utrzymaniu wzrostu temperatury w skali światowej na poziomie znacznie niższym niż 2 °C oraz kontynuowaniu działań na rzecz utrzymania go poniżej 1,5 °C.

Rada Europejska zatwierdziła nowy wiążący cel UE na 2030 r. na posiedzeniu w grudniu 2020 r.⁴ Rada wezwała również Komisję, „by oceniła, w jaki sposób wszystkie sektory gospodarki mogą najlepiej przyczynić się do osiągnięcia celu na 2030 r., i by przedstawiła niezbędne wnioski wraz z dogłębną analizą skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych na szczeblu państw członkowskich, uwzględniając krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu oraz dokonując przeglądu istniejących elastycznych możliwości”.

¹ COM(2019) 640 final.

² COM(2018) 773 final.

³ COM(2020) 690 final.

⁴ Konkluzje Rady Europejskiej z 10–11 grudnia 2020 r., EUCO 22/20, CO EUR 17, CONCL 8.

W tym celu w rozporządzeniu ustanawiającym ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej („Europejskie prawo o klimacie”)⁵ nadano prawnie wiążący charakter unijnemu celowi polegającemu na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. i podniesiono poziom ambicji na 2030 r., który ma polegać na redukcji do 2030 r. *krajowych* emisji gazów cieplarnianych netto (emisji po odliczeniu pochłaniania) o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.

Aby podążać ścieżką wytyczoną w Europejskim prawie o klimacie i osiągnąć ten zwiększony poziom ambicji do 2030 r., Komisja dokonała przeglądu obowiązującego obecnie prawodawstwa w zakresie klimatu i energii, które prawdopodobnie ograniczyłoby emisje gazów cieplarnianych jedynie o 40 % do 2030 r. i o 60 % do 2050 r.

Wspomniany pakiet legislacyjny „Gotowi na 55” – ogłoszony w planie Komisji w zakresie celów klimatycznych – jest najbardziej kompleksowym elementem działań na rzecz osiągnięcia nowego ambitnego celu klimatycznego na 2030 r., przy czym konieczny będzie wkład ze strony wszystkich sektorów gospodarki i w ramach wszystkich strategii politycznych.

Niniejszy wniosek będący częścią pakietu „Gotowi na 55” ma na celu zmianę rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego⁶ (rozporządzenie ESR), mającą dostosować jego wkład w osiąganie ambitniejszych celów na 2030 r. W grudniu 2020 r. Rada Europejska wezwała do wspólnego osiągnięcia przez UE przedmiotowego celu w sposób możliwie najbardziej racjonalny pod względem kosztów przy zachowaniu konkurencyjności UE i uwzględnieniu różnych sytuacji wyjściowych państw członkowskich, specyficznych uwarunkowań krajowych i potencjału redukcji emisji. Przedstawiono w nim dalsze wytyczne dotyczące kluczowych elementów zmienionych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030. Aby zredukować emisje gazów cieplarnianych o co najmniej 55 % w skali całej gospodarki, sektory objęte rozporządzeniem w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego będą musiały zwiększyć swoje starania. W ocenie skutków towarzyszącej planowi w zakresie celów klimatycznych wskazano, że konieczne będzie zwiększenie ogólnej redukcji o około 10 punktów procentowych w stosunku do obecnego celu określonego w rozporządzeniu ESR wynoszącego -30 % w porównaniu z 2005 r. Potrzeba dokonania przeglądu rozporządzenia ESR, podjęcia decyzji co do jego zakresu i zwiększenia ambitnego celu została już opisana w planie w zakresie celów klimatycznych.

Rozporządzenie ESR obejmuje obecnie wszystkie emisje gazów cieplarnianych zawarte w unijnym celu, które nie są objęte ani unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS), ani rozporządzeniem w sprawie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF). Obecnie obejmuje ono bezpośrednie emisje gazów cieplarnianych z transportu (z wyjątkiem lotnictwa i żeglugi pozakrajowej), budynków, rolnictwa, instalacji przemysłowych i gazów nieobjętych EU ETS oraz odpadów, jak również emisje niezwiązane ze spalaniem, pochodzące z wykorzystania energii i produktów. Uwzględnia ono zarówno emisje CO₂, jak i znaczną część emisji innych niż CO₂. Rozporządzenie ESR przyjęto

⁵ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń \(WE\) nr 401/2009 i \(UE\) 2018/1999 \(Europejskie prawo o klimacie\) \(Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1\).](#)

⁶ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego, Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26.](#)

w 2018 r. z myślą o osiągnięciu celu polegającego na redukcji objętych nim emisji o 30 %⁷ do 2030 r. w porównaniu z 2005 r., spójnego z ogólnoeuropejskim celem redukcji emisji w całej gospodarce UE o co najmniej 40 % do 2030 r. w porównaniu z 1990 r. W rozporządzeniu ESR ustanowiono wiążące roczne cele w zakresie emisji gazów cieplarnianych dla państw członkowskich, pozwalające wspólnie osiągnąć tę redukcję. Jeśli przepisy pozostaną niezmienione, sektory objęte obecnie rozporządzeniem ESR osiągną łącznie w 2030 r. redukcję emisji o 32 % w porównaniu z 2005 r.⁸ Nawet jeśli oznaczałoby to przekroczenie wspomnianego wyżej wkładu zakładającego redukcję o 30 %, to i tak wkład ten byłby niewystarczający do osiągnięcia ogólnego celu polegającego na redukcji o co najmniej 55 % w stosunku do 1990 r., zgodnie z porozumieniem zawartym w Europejskim prawie o klimacie. Ogólnym celem niniejszej inicjatywy jest zatem zmiana rozporządzenia ESR, tak aby przyczyniało się ono do osiągania ambitnych celów klimatycznych na 2030 r. polegających na osiągnięciu do 2030 r. redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % w stosunku do poziomu z 1990 r. w sposób racjonalny pod względem kosztów i spójny, przy uwzględnieniu potrzeby sprawiedliwej transformacji oraz konieczności wkładu w działania klimatyczne UE ze strony wszystkich sektorów. Celem jest osiągnięcie stopniowej i zrównoważonej ścieżki do neutralności klimatycznej do 2050 r.

W niniejszym wniosku zwiększono poziom ambicji celów krajowych zgodnie z ogólnounijnym celem polegającym na redukcji o 40 % w sektorach objętych rozporządzeniem ESR do 2030 r. w porównaniu z 2005 r. Państwa członkowskie przyczyniają się do ogólnej redukcji emisji w UE na 2030 r., przyjmując cele zakładające redukcję emisji o 10–50 % w stosunku do poziomów z 2005 r.

• Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

Za pośrednictwem pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”⁹ Unia realizuje ambitny program dekarbonizacji – w szczególności poprzez budowanie solidnej unii energetycznej – który obejmuje cele na 2030 r. w zakresie efektywności energetycznej i wykorzystania energii odnawialnej.

Pakiet klimatyczno-energetyczny „Gotowi na 55” stanowi kompleksowe działanie mające na celu przegląd przepisów Unii w celu dostosowania ich do bardziej ambitnych celów klimatycznych UE. Wszystkie inicjatywy wchodzące w skład pakietu są ze sobą ściśle powiązane.

Niniejszy wniosek ustawodawczy stanowi uzupełnienie innych wniosków w ramach inicjatywy „Gotowi na 55”, które mają na celu wspólną realizację, jako pakiet, celów w zakresie klimatu. Wzrasta znaczenie i intensywność interakcji między środkami na poziomie UE a środkami państw członkowskich. W związku z tym niniejszy wniosek ustawodawczy zachowuje spójność z:

- a) Europejskim prawem o klimacie;
- b) przeglądem dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii¹⁰;

⁷ 29 % dla UE-27.

⁸ Zgodnie z unijnym scenariuszem odniesienia 2020 (REF), który służy jako poziom bazowy dla oceny skutków (zob. sekcja 5.1 oceny skutków).

⁹ COM(2016) 860 final.

¹⁰ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- c) przeglądem rozporządzenia w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF);
- d) zmianą dyrektywy (UE) 2018/2001 w sprawie odnawialnych źródeł energii¹¹ w celu realizacji ambicji nowego celu w zakresie klimatu na 2030 r.
- e) zmianą dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej¹² w celu realizacji ambicji nowego celu w zakresie klimatu na 2030 r.;

Wraz z nową unijną strategią w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu przyjętą w komunikacie Komisji z lutego 2021 r. pt. **„Budując Europę odporną na zmianę klimatu – nowa Strategia w zakresie przystosowania do zmiany klimatu”**¹³ inicjatywa ta oraz pakiet klimatyczno-energetyczny „Gotowi na 55” pomogą Europie sprostać wyzwaniom związanym z klimatem.

• Spójność z innymi politykami Unii

Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu propozycje zawarte w pakiecie „Gotowi na 55” powinny być spójne ze wszystkimi działaniami i politykami UE oraz wspomóc UE w osiągnięciu bardziej ambitnego celu na 2030 r. oraz w pomyślnej i sprawiedliwej transformacji w kierunku osiągnięcia celu zakładającego osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r.

Inicjatywa dotycząca rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego jest zatem spójna z politykami Unii w zakresie czystej gospodarki o obiegu zamkniętym oraz zrównoważonej i inteligentnej mobilności, ze strategią „Od pola do stołu”, z unijną strategią na rzecz bioróżnorodności 2030, planem działania w zakresie dążenia do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń oraz prawodawstwem dotyczącym odpadów, zmianami rozporządzenia w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych oraz rozporządzenia w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, a także ze stanowiskiem Unii na arenie międzynarodowej i jej dyplomacją w zakresie Zielonego Ładu.

Pakiet „Gotowi na 55” wraz z instrumentem Next Generation EU oraz wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2021–2027 przyczyni się do osiągnięcia dwójakiej transformacji – ekologicznej i cyfrowej, do której dąży Europa. Połączenie tych polityk i wsparcia finansowego UE pozwoli rozwiązać problem kryzysu gospodarczego spowodowanego pandemią COVID-19 oraz przyspieszy przejście na zieloną i zrównoważoną gospodarkę, łącząc działania w dziedzinie klimatu ze wzrostem gospodarczym przy jednoczesnym osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. Ogólnie rzecz biorąc, budżet UE (wieloletnie ramy finansowe) na lata 2021–2027 oraz pakiet Next Generation EU zapewnią osiągnięcie celu w zakresie wydatków związanych z klimatem na poziomie 30 %. Jeśli chodzi w szczególności o Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności w ramach Next Generation EU, w każdym krajowym planie odbudowy i zwiększania odporności należy przeznaczyć co najmniej 37 % wydatków na inwestycje w dziedzinie klimatu. Polityka spójności pokryje wydatki na rzecz klimatu w 100 % z Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji, a także w co najmniej 37 % z Funduszu Spójności i w 30 % z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Fundusze te mogą być dużym wsparciem dla inwestycji

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.)

¹³ COM(2021) 82 final.

i reform określonych w krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999 w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu¹⁴ oraz pomóc w zmniejszeniu społeczno-gospodarczych kosztów transformacji.

Ponadto, aby zwiększyć spójność polityki w różnych dziedzinach, zgodnie z komunikatem „**Lepsze stanowienie prawa: połączenie sił na rzecz stanowienia lepszego prawa**”¹⁵, Komisja udoskonala swoje wytyczne dotyczące lepszego stanowienia prawa w celu zapewnienia, aby wszystkie jej inicjatywy były zgodne z zasadą „nie czyni poważnych szkód”, a tym samym z obowiązkami wynikającymi z Europejskiego prawa o klimacie.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną wniosku stanowi art. 192 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 191 i art. 192 ust. 1 TFUE Unia Europejska przyczynia się do osiągnięcia m.in. następujących celów: zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska; promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska, w szczególności zwalczania zmian klimatu.

• Pomocniczość

Zmiana klimatu jest problemem transgranicznym, którego nie można rozwiązać wyłącznie poprzez działania krajowe lub lokalne. Niezbędna jest koordynacja działań w dziedzinie klimatu na poziomie europejskim oraz, w miarę możliwości, na szczeblu globalnym. Działanie UE jest uzasadnione względami pomocniczości określonymi w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Od 1992 r. Unia Europejska dąży do opracowania wspólnych rozwiązań i przyspieszenia światowych działań na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu. Dokładniej rzecz ujmując, działania na poziomie UE doprowadzą do racjonalnego pod względem kosztów osiągania celów polegających na redukcji emisji do 2030 r. i celów długoterminowych w tym zakresie przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwości i integralności środowiskowej. W art. 191–193 TFUE potwierdza się i precyzuje kompetencje UE w dziedzinie zmiany klimatu.

• Proporcjonalność

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów związanych z realizacją celu UE w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych w latach 2021–2030 w sposób racjonalny pod względem kosztów przy jednoczesnym zapewnieniu uczciwości i integralności środowiskowej.

W Europejskim prawie o klimacie wyznaczono ogólny cel polegający na redukcji emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce i w poszczególnych krajach do 2030 r. o co najmniej 55 % w stosunku do poziomu z 1990 r. Aby osiągnąć ten cel, w niniejszym wniosku

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

¹⁵ COM(2021) 219 final.

uwzględniono znaczną część tych emisji gazów cieplarnianych i dokonano przeglądu rozporządzenia ESR.

• Wybór instrumentu

Głównym celem niniejszej inicjatywy jest aktualizacja celów określonych w rozporządzeniu ESR w celu dostosowania ich do zwiększonego poziomu ambicji na 2030 r., a zatem cel wniosku najlepiej jest realizować za pomocą rozporządzenia, zgodnie z poprzednim instrumentem prawnym w celu ustalania prawnie wiążących krajowych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Rozporządzenie ESR zostało przyjęte w 2018 r. po ocenie¹⁶ poprzednich ram, czyli decyzji dotyczącej wspólnego wysiłku redukcyjnego nr 406/2009/WE¹⁷. Ogólnie rzecz biorąc, przyjęcie decyzji nr 406/2009/WE sprawiło, że państwa członkowskie aktywniej rozważały zastosowanie nowych środków służących redukcji emisji w sektorach objętych zakresem tej decyzji i sposoby jak najlepszego ich opracowania.

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Zmiana rozporządzenia ESR opiera się na informacjach zwrotnych otrzymanych w trakcie przygotowywania i po przedstawieniu Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r.

Dokładniej rzecz ujmując, na potrzeby niniejszego wniosku Komisja opublikowała w dniu 29 października 2020 r. wstępną ocenę skutków, w której nakreślono wstępne ustalenia i warianty strategiczne dotyczące zmiany. Informacje zwrotne na temat wstępnej oceny skutków można było przysyłać od dnia 29 października 2020 r. do dnia 26 listopada 2020 r. – otrzymano 101 uwag¹⁸.

Ponadto w celu zebrania dowodów i zapewnienia większej przejrzystości Komisja zorganizowała konsultacje publiczne, które trwały od dnia 13 listopada 2020 r. do dnia 5 lutego 2021 r. Konsultacje te rozpoczęto jednocześnie z konsultacjami dotyczącymi dyrektywy o handlu emisjami, rozporządzenia LULUCF oraz rozporządzenia w sprawie norm emisji CO₂ dla samochodów osobowych i dostawczych. W ramach konsultacji publicznych otrzymano 45 678 odpowiedzi, z czego 45 403 odpowiedzi przekazali obywatele zrzeszeni w kampanii. Pozostałe 276 odpowiedzi udzieliły stowarzyszenia przedsiębiorców, przedsiębiorstwa, osoby fizyczne, organy publiczne i związki zawodowe. Zdecydowana większość respondentów zgodziła się, że sektory objęte rozporządzeniem ESR powinny zapewnić dodatkowe redukcje emisji oraz że państwa członkowskie powinny zwiększyć swoje wysiłki i dążyć do osiągnięcia bardziej ambitnych celów. Większość respondentów opowiedziała się za równoległym zakresem rozporządzenia ESR i ETS w przypadku

¹⁶ COM(2016) 483, Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny wykonania decyzji nr 406/2009/WE zgodnie z jej art. 14.

¹⁷ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

¹⁸ Informacje zwrotne są dostępne na stronie internetowej Komisji Europejskiej „Wyraż swoją opinię!” pod hasłem „Krajowe cele dotyczące ograniczenia emisji (rozporządzenie w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego) – przegląd na podstawie planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r.” i można je znaleźć pod następującym linkiem: [informacje zwrotne na temat wstępnej oceny skutków](#).

rozszerzenia ETS na budynki i transport drogowy, przy czym również zdecydowana większość organizacji pozarządowych i obywateli opowiedziała się za tym wariantem. Mniejszy, ale znaczący odsetek respondentów opowiedział się za ograniczeniem zakresu sektorowego rozporządzenia ESR, przy czym o wiele mniejsza większość odpowiedzi sektora prywatnego popierała ten wariant (zwłaszcza z sektora energetycznego). Szczegółowe podsumowanie i wyniki konsultacji publicznych przedstawiono w załączniku 2 do oceny skutków niniejszego wniosku.

Dnia 1 czerwca 2021 r. wiceprzewodniczący wykonawczy Frans Timmermans i komisarz Nicolas Schmit zorganizowali wysłuchanie z udziałem partnerów społecznych w celu omówienia gospodarczego i społecznego wymiaru pakietu „Gotowi na 55”. Partnerzy społeczni poparli cel redukcji emisji o 55 % i przedstawili swoje poglądy na temat różnych propozycji zawartych w pakiecie.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Podobnie jak inne wnioski i oceny skutków dołączone do pakietu politycznego „Gotowi na 55” w niniejszym wniosku również wykorzystuje się zbiór zintegrowanych narzędzi modelowania obejmujących całość emisji gazów cieplarnianych gospodarki UE. Narzędzia te stosuje się do opracowania zestawu podstawowych scenariuszy odzwierciedlających wewnętrznie spójne pakiety polityki dostosowane do bardziej ambitnego celu klimatycznego na 2030 r. w oparciu o scenariusze opracowane na potrzeby Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. Scenariusze opierają się na zaktualizowanym unijnym scenariuszu odniesienia 2020 (REF 2020)¹⁹, który stanowi prognozę ewolucji unijnych i krajowych systemów energetycznych oraz emisji gazów cieplarnianych w obecnych ramach polityki²⁰, która uwzględnia wpływ COVID-19. Scenariusze te przygotowano na mocy umowy z laboratorium E3M Narodowego Uniwersytetu Technicznego w Atenach, IIASA i EuroCare w koordynacji z ekspertami z państw członkowskich za pośrednictwem grupy ekspertów ds. scenariusza referencyjnego, a szczegółowe wyniki modelowania zostaną opublikowane wraz z wnioskami ustawodawczymi.

Główny pakiet modelowania zastosowany do opracowania scenariuszy przedstawionych w niniejszej ocenie skutków jest z powodzeniem wykorzystywany w ocenach Komisji dotyczących polityki energetycznej i klimatycznej. W szczególności został on wykorzystany we wnioskach Komisji dotyczących planu w zakresie celów klimatycznych²¹ na potrzeby analizy bardziej ambitnego celu dotyczącego łagodzenia zmiany klimatu na 2030 r., strategii długoterminowej²² a także ram polityki klimatyczno-energetycznej UE do roku 2020 i roku 2030.

Głównymi elementami systemu modelowania prognoz dotyczących energii, transportu i emisji CO₂ są dwa modele: (i) podyktowany ceną system równowagi rynkowej²³ (model PRIMES) oraz; (ii) PRIMES-TREMOVE (model transportowy). Model informacji

¹⁹ Oparte na modelowaniu prognozy tendencji w zakresie energii, transportu i emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. opracowane na podstawie spójnego zestawu założeń obejmującego UE, państwa członkowskie i politykę UE oraz specyficzne cechy państw członkowskich; oraz na podstawie konsultacji z ekspertami z państw członkowskich.

²⁰ „Obecne ramy polityki” obejmują inicjatywy UE przyjęte do końca 2019 r. oraz krajowe cele, polityki i środki określone w ostatecznych wersjach zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.

²¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:52020SC0176>

²² https://ec.europa.eu/clima/sites/clima/files/docs/pages/com_2018_733_analysis_in_support_en_0.pdf

²³ Więcej informacji i dokumentację modeli można znaleźć na stronie: <https://e3modelling.com/modelling-tools/primes/>

i symulacji w zakresie gazów cieplarnianych i zanieczyszczenia powietrza (GAINS) jest wykorzystywany do prognoz dotyczących emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂, globalny model gospodarowania biosferą (GLOBIOM-G4M) – do prognoz dotyczących emisji i pochłaniania w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa, a globalny model sektora rolniczego obejmującego wiele krajów (CAPRI) – do prognoz dotyczących działalności rolniczej.

Ponadto wniosek opiera się na: (i) danych dotyczących emisji i doświadczeniach z wdrażania unijnych systemów monitorowania, raportowania i weryfikacji; (ii) dowodach zgromadzonych w ocenie skutków towarzyszącej wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia ESR z 2016 r. (iii) oraz wcześniejszych badaniach związanych z transportem drogowym i budynkami w odniesieniu do emisji gazów cieplarnianych.

W oparciu o założenia strategii REF2020 opracowano zestaw „podstawowych” scenariuszy politycznych. Zostały one utworzone w taki sposób, aby odzwierciedlały cel polegający na redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o 55 % dzięki pakietom strategicznym zgodnym z wariantami strategicznymi przeanalizowanymi w różnych ocenach skutków. Te podstawowe scenariusze polityczne są uzupełnione przez warianty związane z poszczególnymi strategiami oraz przez dodatkowe analizy opisane w ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi i w powiązanych ocenach skutków z pakietu strategicznego „Gotowi na 55”.

• Ocena skutków

Oceny skutków dotyczące poszczególnych inicjatyw w ramach pakietu strategicznego „Gotowi na 55” opierają się na zintegrowanych scenariuszach modelowania, które odzwierciedlają wzajemne oddziaływanie różnych instrumentów politycznych na podmioty gospodarcze, aby zapewnić komplementarność, spójność i skuteczność w osiągnięciu ambitnych celów klimatycznych na 2030 r. i 2050 r. (zob. sekcja powyżej).

Towarzysząca niniejszemu wnioskowi ocena skutków stanowi uzupełnienie analizy przeprowadzonej w 2020 r. w ramach oceny skutków na potrzeby Planu w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. Na tej podstawie opracowano podstawę analityczną do wyznaczenia celu polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych netto do 2030 r. o co najmniej 55 % w porównaniu z 1990 r. oraz celu polegającego na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r.

W dniu 19 kwietnia 2021 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię wraz z zaleceniami dotyczącymi ulepszeń. Ocena skutków została odpowiednio zmieniona. Główne zmiany dotyczą następujących zagadnień:

- lepszego opisu problemu w celu odpowiedniej identyfikacji niedociągnięć obowiązującego rozporządzenia ESR;
- spójności z innymi powiązanymi inicjatywami, w szczególności z przeglądami ETS i LULUCF, oraz z Europejskim prawem o klimacie;
- wykazania proporcjonalnego charakteru utrzymania zakresu rozporządzenia ESR w przypadku sektorów, które zostaną objęte nowym systemem handlu emisjami;
- udoskonalenia i doprecyzowania podziału wysiłków między poszczególne państwa członkowskie;
- lepszego określenia, na kogo wniosek będzie miał wpływ i w jaki sposób, kosztów i korzyści preferowanego wariantu oraz szczegółowych stanowisk grup zainteresowanych stron.

• Warianty strategiczne

W ocenie skutków analizie poddano trzy główne warianty strategiczne:

1. rozszerzenie systemu handlu emisjami na niektóre sektory objęte obecnie rozporządzeniem ESR (tj. budynki i transport drogowy) przy jednoczesnym utrzymaniu tych sektorów również w zakresie rozporządzenia ESR;
2. przeniesienie niektórych sektorów do systemu handlu emisjami (tj. budynków i transportu drogowego) i odpowiednie ograniczenie zakresu rozporządzenia ESR;
3. przeniesienie niektórych sektorów do systemu handlu emisjami (wszystkie sposoby spalania paliw kopalnych) i stopniowe wycofywanie rozporządzenia ESR za sprawą połączenia emisji ESR niezwiązanych z energią pochodzących z rolnictwa z sektorami objętymi rozporządzeniem LULUCF (w tzw. sektorze użytkowania gruntów) oraz objęcie pozostałych sektorów odpowiednimi instrumentami polityki klimatycznej i nowymi przepisami szczegółowymi (w stosownych przypadkach), które obejmowałyby wszystkie sektory spoza systemu handlu emisjami objęte obecnie zakresem rozporządzenia ESR.

W przypadku wariantów 1 i 2 w ocenie skutków uwzględniono również odpowiedni zakres, w jakim zwiększone zostaną wartości docelowe dotyczące redukcji emisji, tj. fakt, czy zwiększenie to powinno być znaczne czy umiarkowane, podział wysiłków między państwa członkowskie oraz ich wkład w osiąganie wspólnego celu, punkt wyjścia ścieżek ustalania rocznych limitów emisji oraz funkcjonowanie elastyczności w ramach ETS i LULUCF.

Do tej pory dyrektywa EU ETS, rozporządzenie ESR i rozporządzenie LULUCF obejmowały łącznie emisje gazów cieplarnianych pochodzące z różnych części gospodarki, przy czym w każdym z tych aktów określono wkład objętych ich zakresem sektorów w osiąganie ogólnego celu. Rozszerzenie ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych – ważnego narzędzia umożliwiającego zwalczanie emisji gazów cieplarnianych – na nowe sektory rodzi konkretne pytania.

Stworzenie nowego systemu handlu uprawnieniami do emisji dla transportu drogowego i budynków było uzasadnieniem dla rozpatrzenia zakresu samego rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego pod względem skuteczności, oszczędności kosztowej i sprawiedliwości instrumentu oraz całej architektury polityki klimatycznej. Podobnie zmiana zakresu rozporządzenia LULUCF idąca w kierunku instrumentu dotyczącego użytkowania gruntów również mogłaby wpłynąć na zakres rozporządzenia ESR. Niemniej wniosek dotyczący LULUCF przewiduje wyłącznie cele krajowe w sektorze użytkowania gruntów po roku 2030, przez co nie ma on wpływu na wniosek dotyczący rozporządzenia ESR, którego zakres czasowy ogranicza się do 2030 r. Ponadto w ocenie skutków rozważono i oceniono różne warianty dotyczące zakresu rozporządzenia ESR, w szczególności to, czy dany sektor jest uwzględniony zarówno w rozporządzeniu ESR, jak i w systemie handlu uprawnieniami do emisji, lub to, czy instrument dotyczący użytkowania gruntów wpłynąłby na osiągnięcie ogólnego unijnego celu do 2030 r.

Zastosowanie handlu uprawnieniami do emisji do sektorów takich jak budynki lub transport drogowy oznaczałoby objęcie około połowy emisji uwzględnionych w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego. Podobnie jak w przypadku obecnego systemu handlu emisjami taki system spowoduje włączenie ceny emisji dwutlenku węgla do decyzji gospodarczych i finansowych oraz będzie stanowić ważne narzędzie służące zachęcaniu przedsiębiorstw i konsumentów do podejmowania efektywnych kosztowo działań w tych sektorach we wszystkich państwach członkowskich. Jednocześnie cena emisji dwutlenku węgla sama w sobie nie wywołałaby w skuteczny sposób wymaganej transformacji

w przedmiotowych sektorach. W Planie w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. stwierdzono, że istnieje wyraźne zapotrzebowanie na uzupełniające i ukierunkowane strategie polityczne. Mogą one rozwiązać problem niedoskonałości rynku i sprzeczności bodźców, przyspieszyć zmianę technologiczną oraz zapewnić rozwój wymaganej infrastruktury w skoordynowany sposób (np. na potrzeby renowacji budynków, elektryfikacji oraz technologii wodorowej dla przemysłu).

Wobec tego przedwczesne byłoby oparcie zamierzonego zmniejszenia emisji pochodzących z budynków i transportu drogowego wyłącznie o handel uprawnieniami do emisji. Taki wariant będzie wymagał odpowiedniego rozpatrzenia podczas przyszłego przeglądu rozporządzenia ESR w oparciu o wnioski wyciągnięte z funkcjonowania handlu uprawnieniami do emisji w przypadku tych dwóch sektorów.

Preferowanym wariantem jest zwiększenie ambicji w rozporządzeniu ESR, zgodnie z opłacalnymi prognozami, celem osiągnięcia ogólnych ambitnych celów klimatycznych na 2030 r. określonych w Planie w zakresie celów klimatycznych na 2030 r. Rozszerzenie handlu uprawnieniami do emisji na nowe sektory – transport drogowy i budynki – przy jednoczesnym utrzymaniu ich w zakresie rozporządzenia ESR uznaje się za czynnik przyczyniający się do osiągnięcia wartości docelowej przewidzianej w rozporządzeniu ESR, a nie zastępujący tę wartość docelową.

Zwiększenie celów krajowych przewidzianych w rozporządzeniu ESR wymaga przeanalizowania sprawiedliwości i oszczędności kosztowej w ramach instrumentu. Jeżeli chodzi o sprawiedliwość, z oceny wynika, że aktualizacja podejścia opartego na wyznaczaniu wartości docelowych w oparciu o PKB na mieszkańca jest nadal odpowiednia, przy jednoczesnym stosowaniu ograniczonej liczby ukierunkowanych korekt celem rozwiązania problemów związanych z oszczędnością kosztową. Ogólnie rzecz biorąc, doprowadzi to do zbliżenia emisji na mieszkańca w tych sektorach w całej UE.

Celem zapewnienia maksymalnej oszczędności kosztowej oczekuje się, że wszystkie istniejące elastyczności zostaną wykorzystane ze zwiększoną ambicją, którą odzwierciedlono w unijnej wartości docelowej w odniesieniu do rozporządzenia ESR wynoszącej 40 %. Instrumenty elastyczności, zarówno pod względem skali, jak i funkcjonowania, uważa się za odpowiednie do zapewnienia zwiększonej oszczędności kosztowej ogólnych ram polityki.

Konieczne będzie ustanowienie na lata 2023–2030 nowych wiążących limitów krajowych wyrażonych w formie rocznych limitów emisji, stopniowo prowadzących do osiągnięcia przez każde państwo członkowskie wartości docelowej na 2030 r. Limity emisji na lata 2023, 2024 i 2025 zostaną obliczone w oparciu o dane dotyczące emisji gazów cieplarnianych za rok 2005 i lata 2016–2018, poddane przez Komisję przeglądowi zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia ESR. W trosce o większą precyzję roczne limity emisji na lata 2026–2030 zostaną obliczone na podstawie średniej emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego w latach 2021, 2022 i 2023 – odbędzie się po przeprowadzeniu przez Komisję kompleksowego przeglądu danych z krajowych wykazów, zaplanowanego na 2025 r.

Dodatkowo Komisja ma przeprowadzić w 2027 r. kompleksowy przegląd danych z krajowych rejestrów na potrzeby zgodności z rozporządzeniem ESR, zgodnie z art. 38 rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną. Komisja określi w drodze aktów wykonawczych zakres tych dwóch kompleksowych przeglądów w celu uniknięcia zbędnego powielania zadań.

W Europejskim prawie o klimacie przewidziano, że aby do 2030 r. zostały podjęte wystarczające działania łagodzące, należy ograniczyć wkład pochłaniania netto w osiąganie celu redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % w 2030 r. do poziomu

225 Mt ekwiwalentu CO₂. Przedmiotowy przepis Europejskiego prawa o klimacie pozostaje bez uszczerbku dla przeglądu przepisów Unii. Proponowane zwiększenie ambicji w rozporządzeniu LULUCF, w połączeniu z podziałem istniejących elastyczności LULUCF do wykorzystania w każdym z pięcioletnich okresów dostosowania się do wymagań, zmniejsza prawdopodobieństwo niespełnienia wymogów prawa o klimacie. Dopuszczenie elastyczności z sektora objętego rozporządzeniem ESR do sektorów LULUCF i ograniczenie elastyczności w odwrotnym kierunku jest jednak korzystne, jeżeli chodzi o umożliwienie państwom członkowskim skutecznego wypełnienia ich indywidualnych obowiązków.

Proponuje się ustanowienie nowego mechanizmu w postaci dodatkowej rezerwy. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wycofaniu się z tego mechanizmu. Uruchomienie tej rezerwy byłoby możliwe dopiero po spełnieniu wymogów prawa o klimacie, w celu zapewnienia krajowej zgodności z celami określonymi w rozporządzeniu ESR poprzez przeniesienie wszelkich niewykorzystanych jednostek w sektorze LULUCF²⁴ pod koniec drugiego okresu dostosowania się do wymagań na potrzebujące ich państwa członkowskie. Wykorzystanie tej rezerwy będzie jednak zależeć od osiągnięcia rezultatów przewyższających oczekiwania w sektorze LULUCF.

• Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Zgodnie z zobowiązaniem Komisji do lepszego stanowienia prawa wniosek został przygotowany w sposób kompleksowy, w oparciu o zasadę przejrzystości i przy stałym zaangażowaniu zainteresowanych stron.

W rozporządzeniu ESR określono cele redukcji emisji gazów cieplarnianych dla państw członkowskich na poziomie krajowym. Wobec tego to państwa członkowskie decydują, w jaki sposób osiągnąć takie cele (przez wzgląd na zasadę pomocniczości). Niniejszy wniosek, mimo iż zawiera przegląd celów, które poszczególne państwa członkowskie mają osiągnąć do 2030 r., nie nakłada dodatkowego obciążenia administracyjnego na administracje krajowe odgrywające główną rolę wśród podmiotów, których dotyczy rozporządzenie ESR.

• Prawa podstawowe

Wniosek został przygotowany z poszanowaniem praw podstawowych i zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej²⁵. W szczególności przyczynia się on do osiągnięcia celu dotyczącego wysokiego poziomu ochrony środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

4. WPLYW NA BUDŻET

Odpowiednie wdrożenie wniosku zmieniającego rozporządzenie ESR będzie kluczowe dla osiągnięcia celów tego rozporządzenia oraz celów określonych w Europejskim prawie o klimacie. Zwiększenie poziomu ambicji celów przewidzianych w rozporządzeniu ESR będzie wymagać dodatkowych działań na poziomie krajowym, a państwa członkowskie będą musiały dokonać przeglądu i wdrożenia bardziej rygorystycznych strategii dotyczących działań w dziedzinie klimatu. Istnieje zatem potrzeba wdrożenia w okresie pięciu lat (2023–

²⁴ Niewykorzystane pochłanianie netto oznacza pochłanianie, którego nie wykorzystano ani w ramach bieżącej elastyczności LULUCF przewidzianej w art. 7 rozporządzenia ESR ani w ramach nowo zaprojektowanej rezerwy bezpieczeństwa LULUCF.

²⁵ COM(2019) 640 final.

2027) środków wspierających budowanie zdolności umożliwiających państwom członkowskim dostosowanie się do bardziej wymagających ram. Łączny szacunkowy koszt środków wspierających wynosi 1 750 000 EUR.

Wniosek zawiera również przegląd elastyczności LULUCF przewidzianej w art. 7 rozporządzenia ESR i propozycję stworzenia nowej dobrowolnej rezerwy, tj. dodatkowej rezerwy, aby pomóc państwom członkowskim w osiągnięciu ich indywidualnych celów, umożliwiając im skorzystanie z niewykorzystanego pochłaniania netto wygenerowanego w okresie 2026–2030, pod warunkiem że unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych o 55 % zostanie osiągnięty w 2030 r. przy maksymalnym wkładzie pochłaniania netto ustalonym na poziomie 225 Mt ekwiwalentu CO₂, zgodnie z wymogami Europejskiego prawa o klimacie. Zmiany te będą wymagały dostosowań w rejestrze Unii, które będą musiały zostać wdrożone przy wsparciu zewnętrznego wykonawcy i których koszt szacuje się na 600 000 EUR.

Wyżej wspomniane zadania będą również wymagać zwiększonej zdolności ze strony służb Komisji, które potrzebują trzech nowych stanowisk w grupie funkcyjnej AD, na których pracownicy będą również zapewniać wsparcie procedury współdecyzji. Dołączona ocena skutków finansowych regulacji zawiera szczegółowe informacje dotyczące wpływu niniejszego wniosku na budżet UE.

Decyzje dotyczące rozwoju technologii informacyjnej i zamówień publicznych będą podlegały zatwierdzeniu przez Radę Komisji Europejskiej ds. Technologii Informacyjnej i Cyberbezpieczeństwa.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Przejrzyste i regularne sprawozdania dotyczące zobowiązań państw członkowskich w połączeniu z rzetelnymi kontrolami zgodności są kluczowymi elementami umożliwiającymi postępy w realizacji unijnych długookresowych zobowiązań do redukcji emisji. Inicjatywa zakłada utrzymanie ram zgodności przewidzianych w rozporządzeniu ESR oraz nadal opiera się na solidnym monitorowaniu, raportowaniu i weryfikacji przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie zarządzania unią energetyczną. Komisja wykorzysta między innymi informacje przekazane i zgłoszone przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną jako podstawę regularnej oceny postępów. Dotyczy to również informacji na temat emisji gazów cieplarnianych, polityki i środków, prognoz i dostosowań. Komisja wykorzysta te informacje również na potrzeby przeglądów wdrażania polityki ochrony środowiska oraz monitorowania unijnych programów działań w zakresie środowiska. Informacje uzyskane od państw członkowskich mogą być uzupełniane informacjami zgromadzonymi w drodze obserwacji atmosferycznych z wykorzystaniem obserwacji in situ, jak również naziemnych obserwacji opartych na teledetekcji, takich jak informacje przekazywane w ramach programu Copernicus.

Skuteczność wniosku pod względem osiągnięcia zmienionych celów na 2030 r. zależy od zdolności państw członkowskich do dostosowania swoich planów i strategii do bardziej rygorystycznej odpowiedzi na wyzwanie zmiany klimatu. W tym kontekście Komisja podejmuje działania mające na celu budowanie zdolności, aby wesprzeć państwa członkowskie w ich działaniach na rzecz włączenia zmienionych celów do ich krajowych planów i strategii w dziedzinie klimatu, w tym do krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu.

Inicjatywa zakłada również utrzymanie przepisów dotyczących przeglądów, na podstawie których Komisja ma obowiązek przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie,

w terminie sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu uzgodnionego w art. 14 porozumienia paryskiego, sprawozdanie na temat funkcjonowania niniejszego rozporządzenia. Pierwszy globalny przegląd odbędzie się w 2023 r., a następne przeglądy będą się powtarzać co pięć lat.

Ponadto rozporządzenie ESR, jego odpowiedniość jako instrumentu regulacyjnego oraz jego zakres będą podlegać przeglądowi na potrzeby rozwoju ram polityki klimatyczno-energetycznej po roku 2030 pod kątem interakcji między poszczególnymi instrumentami, w szczególności rozszerzenia handlu uprawnieniami do emisji na nowe sektory oraz uregulowania filaru rolnictwa, użytkowania gruntów i leśnictwa.

• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Artykuł 1

Artykuł ten zawiera wszystkie proponowane zmiany rozporządzenia ESR, które kształtują się następująco:

- 1) **art. 1 dotyczący przedmiotu:** aktualizacja odniesienia do ogólnounijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych przewidzianego w rozporządzeniu ESR;
- 2) **art. 2 dotyczący zakresu stosowania:** dostosowanie sposobu definiowania zakresu z uwzględnieniem proponowanego włączenia transportu morskiego do załącznika I do dyrektywy 2003/87/WE;
- 3) **art. 4 ust. 2 i 3 dotyczący rocznych poziomów emisji na okres 2021–2030:** aktualizacja ram, na podstawie których Komisja określi nowe roczne poziomy emisji dla państw członkowskich na okres 2023–2030. Nowe ramy obejmują aktualizację krajowych rocznych limitów emisji przy wykorzystaniu nowych danych, które staną się dostępne dopiero w 2025 r. Biorąc pod uwagę niepewności związane ze średnioterminowymi konsekwencjami pandemii COVID-19 dla gospodarki i z szybkością odbudowy, przegląd w 2025 r. pozwoli na dostosowanie rocznych limitów emisji na okres 2026–2030 w celu zapewnienia, aby nie były one ani zbyt łagodne, ani zbyt rygorystyczne;
- 4) **art. 6 – nowy ustęp 3a dotyczący elastyczności unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji:** wyznaczenie Malcie terminu na określenie, czy zamierza skorzystać ze swojej zwiększonej elastyczności ETS. Ten nowy termin jest niezbędny, zważywszy że ze względu na swoje uwarunkowania gospodarcze Malta będzie miała dostęp do zwiększonej elastyczności ETS wskutek zmiany załącznika II do rozporządzenia ESR;
- 5) **art. 7 dotyczący wykorzystania pochłaniania netto z LULUCF:** podział wykorzystania elastyczności LULUCF na dwa pięcioletnie okresy i nałożenie na każdy z tych okresów limitu odpowiadającego połowie ich łącznej ilości; oraz usunięcie ust. 2, zważywszy że planowana zmiana tytułu załącznika III zostanie przeprowadzona poprzez proponowaną w niniejszym wniosku zmianę rozporządzenia ESR (zob. pkt 9 poniżej);
- 6) **dodanie nowego artykułu (art. 11a):** ustanowienie dobrowolnej dodatkowej rezerwy (utworzonej z wszelkich niewykorzystanych jednostek z sektora LULUCF pod koniec drugiego okresu dostosowania się do wymagań) do wykorzystania przez państwa członkowskie w celu zapewnienia zgodności z ich celem na 2030 r. przewidzianym w rozporządzeniu ESR, pod warunkiem że ogólnounijny cel -55 % zostanie spełniony przy maksymalnym wkładzie pochłaniania netto na poziomie 225 Mt ekwiwalentu CO₂, zgodnie z Europejskim prawem o klimacie. Taka dodatkowa

elastyczność ułatwi zapewnienie zgodności przez państwa członkowskie, które mogą mieć trudności z poradzeniem sobie z bardziej rygorystycznymi krajowymi celami zarówno w sektorach objętych rozporządzeniem ESR, jak i w sektorach LULUCF, dopiero pod koniec okresu;

- 7) **załącznik I dotyczący redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie:** dodanie nowych celów redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. dla państw członkowskich w porównaniu z poziomami z 2005 r. dla sektorów objętych rozporządzeniem ESR;
- 8) **załącznik II dotyczący elastyczności systemu handlu emisjami:** zwiększenie limitu elastyczności ETS dla Malty z 2 % do 7 %;
- 9) **załącznik III:** zmiana tytułu zgodnie z nowym brzmieniem art. 7.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁶,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²⁷,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Porozumienie paryskie, przyjęte w grudniu 2015 r. na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), weszło w życie w listopadzie 2016 r. („porozumienie paryskie”). Strony porozumienia uzgodniły, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej i że będą kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.
- 2) Unia wdrożyła ramy regulacyjne, które umożliwiają osiągnięcie unijnego celu w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 %, zatwierdzonego przez Radę Europejską w 2014 r., przed wejściem w życie porozumienia paryskiego. W skład prawodawstwa realizującego ten cel wchodzi między innymi dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE²⁸ (w której ustanawia się unijny system handlu uprawnieniami do emisji), rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841²⁹ (na podstawie którego państwa

²⁶ Dz.U. C z, s. .

²⁷ Dz.U. C z, s. .

²⁸ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-

członkowskie mają obowiązek równoważenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem) oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842³⁰ ustanawiające krajowe cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. w sektorach nieobjętych ani dyrektywą 2003/87/WE, ani rozporządzeniem 2018/841.

- 3) Europejski Zielony Ład³¹ łączy w sobie kompleksowy zestaw wzajemnie wzmacniających się środków i inicjatyw służących osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r. Ponadto określono w nim nową strategię mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, zasobooszczędna i konkurencyjna i w której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem strategii jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego UE oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. Jednocześnie transformacja ta w różnym stopniu oddziałuje na kobiety i mężczyzn oraz ma szczególnie wpływ na niektóre grupy defaworyzowane, do których należą m.in. osoby starsze, osoby niepełnosprawne oraz osoby wywodzące się z mniejszości rasowych lub etnicznych. Należy zatem zagwarantować, że transformacja będzie sprawiedliwa i sprzyjająca włączeniu społecznemu, tak by nikt nie był pozostawiony w tyle.
- 4) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119³² („Europejskie prawa o klimacie”) Unia utrzymała w prawodawstwie cel osiągnięcia neutralności klimatycznej w całej gospodarce do 2050 r. W rozporządzeniu tym ustanowiono również wiążący cel Unii zakładający ograniczenie emisji netto gazów cieplarnianych (emisje po odliczeniu pochłaniania) w Unii do roku 2030 o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.
- 5) Aby wywiązać się z tych zobowiązań oraz wdrożyć wkład Unii określony w porozumieniu paryskim³³ przyjętym w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, należy dostosować unijne ramy regulacyjne służące osiągnięciu celu redukcji emisji gazów cieplarnianych.
- 6) Rozporządzenie (UE) 2018/842 określa obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w okresie od 2021 r. do 2030 r. na rzecz realizacji bieżącego celu Unii polegającego na redukcji jej emisji gazów cieplarnianych w 2030 r. o 30 % w porównaniu z 2005 r. w sektorach objętych art. 2 tego rozporządzenia. Ustanowiono w nim także przepisy dotyczące ustalania rocznych limitów emisji oraz oceny postępów państw członkowskich w zakresie realizacji ich minimalnych wkładów.

energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

³⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

³¹ Komunikat Komisji – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final z dnia 11 grudnia 2019 r.

³² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

³³ Porozumienie paryskie (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4).

- 7) Chociaż handel uprawnieniami do emisji będzie dotyczył również emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu drogowego i morskiego, jak również budynków, zakres rozporządzenia (UE) 2018/842 zostanie utrzymany. Rozporządzenie (UE) 2018/842 nadal będzie zatem miało zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych z żeglugi krajowej, ale już nie do emisji generowanych przez żeglugę międzynarodową. Wchodzące w zakres rozporządzenia (UE) 2018/842 emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego, które mają być brane pod uwagę przy ocenach zgodności, będą nadal określane po zakończeniu przeglądów wykazów przeprowadzonych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999³⁴.
- 8) W komunikacie z dnia 17 września 2020 r.³⁵ Komisja zauważyła, że osiągnięcie bardziej ambitnego celu na 2030 r. będzie możliwe wyłącznie wówczas, gdy wkład wniosą wszystkie sektory.
- 9) W konkluzjach z dnia 11 grudnia 2020 r. Rada Europejska wspomniała, że cel na 2030 r. będzie realizowany wspólnie przez UE w sposób możliwie najbardziej racjonalny pod względem kosztów oraz że wszystkie państwa członkowskie będą uczestniczyć w tych wysiłkach, uwzględniając zasadę sprawiedliwości i solidarności i nie pozostawiając nikogo w tyle, a nowy cel na 2030 r. musi zostać osiągnięty w sposób pozwalający zachować konkurencyjność UE i uwzględniający różne sytuacje wyjściowe, specyficzne uwarunkowania krajowe oraz potencjał redukcji emisji poszczególnych państw członkowskich, w tym wyspiarskich państw członkowskich i wysp, a także poczynione wysiłki.
- 10) Aby osiągnąć cel polegający na redukcji emisji gazów cieplarnianych o 55 %, sektory objęte rozporządzeniem (UE) 2018/842 będą musiały stopniowo coraz bardziej redukować swoje emisje, aż do osiągnięcia w 2030 r. redukcji o 40 % w porównaniu z poziomami z 2005 r.
- 11) Aby to osiągnąć, należy zmienić cel redukcji emisji gazów cieplarnianych przewidziany dla każdego państwa członkowskiego na 2030 r. Zmianę celu redukcji emisji gazów cieplarnianych należy przeprowadzić przy użyciu tej samej metody, którą zastosowano, gdy po raz pierwszy przyjmowano rozporządzenie (UE) 2018/842, i w ramach której krajowe wkłady określano z uwzględnieniem poszczególnych zdolności i możliwości pod względem oszczędności kosztowej państw członkowskich, aby zapewnić sprawiedliwy i zrównoważony podział starań. Redukcję maksymalnego poziomu emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego do 2030 r. należy zatem określić w odniesieniu do jego zweryfikowanego poziomu emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. objętych niniejszym rozporządzeniem, z wyłączeniem zweryfikowanych emisji gazów cieplarnianych z instalacji, które działały w 2005 r. i które zostały uwzględnione w unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji dopiero po 2005 r.
- 12) W rezultacie konieczne będzie ustanowienie, począwszy od roku przyjęcia niniejszego rozporządzenia, nowych wiążących limitów krajowych wyrażonych w formie

³⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

³⁵ COM(2020) 562 final.

rocznych limitów emisji, stopniowo prowadzących do osiągnięcia przez każde państwo członkowskie celu na 2030 r., przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy rocznych limitów ustanowionych na lata poprzedzające to przyjęcie, jak określono w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2020/2126³⁶.

- 13) Pandemia COVID-19 wpłynęła na gospodarkę Unii oraz poziom jej emisji w stopniu, którego nie można jeszcze w pełni określić ilościowo. Z drugiej strony Unia wdraża swój największy w historii pakiet stymulacyjny, który potencjalnie również może mieć wpływ na poziom emisji. Ze względu na te niepewności należy w 2025 r. dokonać przeglądu danych dotyczących emisji i w razie potrzeby ponownie dostosować roczne limity emisji.
- 14) W 2025 r. należy zatem zaktualizować roczne limity emisji na lata 2026–2030. Aktualizacja ta powinna się opierać na kompleksowym przeglądzie danych z krajowych wykazów przeprowadzonym przez Komisję w celu określenia średniej emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego w latach 2021, 2022 i 2023.
- 15) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842 anulowanie ograniczonej liczby uprawnień do emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji można uwzględnić przy zapewnianiu zgodności niektórych państw członkowskich z przepisami rozporządzenia (UE) 2018/842. Biorąc pod uwagę szczególną strukturę gospodarki Malty, właściwa dla tego państwa członkowskiego krajowa wartość docelowa w zakresie redukcji oparta na produkcie krajowym brutto na mieszkańca znacznie przekracza jego opłacalny potencjał redukcji. Należy zatem zwiększyć dostęp Malty do tej elastyczności, nie obniżając wartości docelowej Unii w zakresie redukcji emisji do 2030 r.
- 16) Oprócz tej elastyczności, na potrzeby zapewnienia zgodności państw członkowskich z przepisami rozporządzenia (UE) 2018/842 można uwzględnić ograniczoną ilość pochłaniania netto i emisji netto z użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa („LULUCF”) („elastyczność LULUCF”). Aby zapewnić podjęcie wystarczających działań łagodzących do 2030 r., należy ograniczyć stosowanie elastyczności LULUCF poprzez podział takiej elastyczności na dwa osobne okresy stosowania, z których każdy jest ograniczony limitem odpowiadającym połowie maksymalnej ilości całkowitego pochłaniania netto określonej w załączniku III do rozporządzenia (UE) 2018/842. Należy również dostosować tytuł załącznika III do zmiany w rozporządzeniu (UE) 2018/841 wprowadzonej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2021/268 z dnia 28 października 2020 r.³⁷ W związku z tym nie ma już potrzeby, aby rozporządzenie (UE) 2018/842 stanowiło podstawę prawną umożliwiającą Komisji przyjmowanie aktów delegowanych w celu zmiany tytułu jego załącznika III. Należy zatem uchylić art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.
- 17) Biorąc pod uwagę wprowadzenie od 2026 r. w rozporządzeniu (UE) 2018/841 wzmocnionego systemu zgodności, należy znieść odliczanie emisji gazów

³⁶ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/2126 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ustalenia rocznych limitów emisji państw członkowskich na lata 2021–2030 zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 (Dz.U. L 426 z 17.12.2018, s. 58).

³⁷ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/268 z dnia 28 października 2020 r. zmieniające załącznik IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 w odniesieniu do poziomów referencyjnych dla lasów, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w latach 2021–2025 (Dz.U. L 60 z 22.2.2021, s. 21).

cieplarnianych generowanych przez każde państwo członkowskie w latach 2026–2030 w sektorze gruntów, które to emisje przewyższają pochłanianie w danym państwie. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 9 ust. 2.

- 18) Wyznaczenie ambitniejszych celów w rozporządzeniu (UE) 2018/841 ograniczyć zdolność państw członkowskich do generowania pochłaniania netto, które można wykorzystać do zapewnienia zgodności z przepisami rozporządzenia (UE) 2018/842. Ponadto podział wykorzystania elastyczności LULUCF na dwa odrębne okresy jeszcze bardziej ograniczy dostępność pochłaniania netto na potrzeby zapewnienia zgodności z przepisami rozporządzenia (UE) 2018/842. W rezultacie niektóre państwa członkowskie mogą napotkać trudności w osiągnięciu swoich celów na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842, natomiast niektóre państwa członkowskie, te same lub inne, mogą generować pochłanianie netto, którego nie można wykorzystać do zapewnienia zgodności z rozporządzeniem (UE) 2018/842. Dopóki spełnione są cele Unii określone w art. 3 rozporządzenia (UE) 2021/1119, w szczególności w odniesieniu do maksymalnego limitu wkładu pochłaniania netto, należy stworzyć nowy dobrowolny mechanizm w formie dodatkowej rezerwy, który pomoże stosującym go państwom członkowskim w wypełnianiu ich zobowiązań.

- 19) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2018/842,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) 2018/842 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wartość „30 %” zastępuje się wartością „40 %”;
- 2) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z kategorii źródeł IPCC obejmujących energię, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo oraz odpady, ustalonych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999*, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych pochodzących z działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE innych niż działania w zakresie »transportu morskiego«.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”;

- 3) art. 4 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem elastyczności przewidzianych w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia oraz dostosowań na podstawie jego art. 10 ust. 2, a także biorąc pod uwagę wszelkie odliczenia wynikające ze stosowania art. 7 decyzji nr 406/2009/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego emisje gazów cieplarnianych:

a) w latach 2021 i 2022 nie przekraczały poziomu określonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się od średniej wielkości jego emisji gazów cieplarnianych w latach 2016, 2017 i 2018, ustalonych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 1 załącznika I do niniejszego rozporządzenia. Początkowy punkt

liniowej ścieżki danego państwa członkowskiego przypada w pięciu dwunastych okresu od 2019 r. do 2020 r. albo w 2020 r. w zależności od tego, która z tych dat skutkuje niższym limitem dla danego państwa członkowskiego;

b) w latach 2023, 2024 i 2025 nie przekraczały poziomu określonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się w 2022 r. od rocznego limitu emisji obowiązującego w tym państwie członkowskim, ustalonego na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu dla danego roku, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia;

c) w latach 2026–2030 nie przekraczały poziomu określonego na podstawie ścieżki liniowej rozpoczynającej się w 2024 r. od średniej wielkości jego emisji gazów cieplarnianych w latach 2021, 2022 i 2023, zgłoszonych przez państwo członkowskie na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999, a kończącej się w 2030 r. na pułapie określonym dla tego państwa członkowskiego w kolumnie 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające roczne limity emisji dla każdego państwa członkowskiego na okres od 2021 r. do 2030 r. wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂, zgodnie ze ścieżkami liniowymi określonymi w ust. 2.

Komisja określa roczne limity emisji za lata 2021 i 2022 na podstawie kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów na lata 2005 i 2016–2018 przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 i wskazuje wartość emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. zastosowaną do określenia tych rocznych limitów emisji.

Roczne limity emisji za lata 2023, 2024 i 2025 określa na podstawie wartości emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. wskazanej zgodnie z akapitem drugim oraz na podstawie poddanych przeglądowi wartości danych z krajowych wykazów za lata 2016, 2017 i 2018, o których mowa w akapicie drugim.

Komisja określa roczne limity emisji za lata 2026–2030 na podstawie wartości emisji gazów cieplarnianych każdego państwa członkowskiego za 2005 r. wskazanej zgodnie z akapitem drugim oraz na podstawie kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów na lata 2021, 2022 i 2023 przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999.”;

4) w art. 6 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Malta powiadamia Komisję do dnia 31 grudnia 2023 r., czy zamierza skorzystać – w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 9 – z ograniczonego anulowania uprawnień w ramach EU ETS, o którym mowa w ust. 1, do wielkości procentowej określonej w załączniku II na każdy rok w okresie od 2025 r. do 2030 r.”;

5) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dodatkowe wykorzystanie pochłaniania netto z LULUCF”;

b) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„W zakresie, w jakim emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają jego roczny limit emisji na dany rok, w tym wszelkie roczne limity emisji przeniesione na podstawie art. 5 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, na użytek oceny zgodności tego państwa członkowskiego na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia za dany rok można uwzględnić ilość do poziomu sumy całkowitego pochłaniania netto i całkowitych emisji netto z połączonych kategorii rozliczania gruntów objętych zakresem rozporządzenia (UE) 2018/841, pod warunkiem że:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla lat 2021–2025 nie przekracza połowy maksymalnej wielkości sumarycznego pochłaniania netto określonej dla tego państwa członkowskiego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;

aa) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla lat 2026–2030 nie przekracza połowy maksymalnej wielkości sumarycznego pochłaniania netto określonej dla tego państwa członkowskiego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;”;

(iii) uchyla się ust. 2;

6) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego w okresie od 2021 r. do 2025 r., o których mowa w art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841, przewyższają jego pochłanianie określone zgodnie z art. 12 tego rozporządzenia, centralny administrator odlicza od rocznych limitów emisji tego państwa członkowskiego wielkość równą tej nadwyżce emisji gazów cieplarnianych wyrażoną w tonach ekwiwalentu CO₂ na odpowiednie lata.”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Dodatkowa rezerwa

1. Jeżeli do 2030 r. Unia zredukuje emisje gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r. zgodnie z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119**, a także z uwzględnieniem maksymalnego limitu wkładu pochłaniania netto, w rejestrze Unii ustanowiona zostanie dodatkowa rezerwa.

2. Państwa członkowskie, które zdecydują się nie wnosić wkładu ani nie korzystać z dodatkowej rezerwy, powiadamiają Komisję o swojej decyzji nie później niż sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Dodatkowa rezerwa obejmuje pochłanianie netto, które uczestniczące państwa członkowskie wygenerowały w latach 2026–2030 jako nadwyżkę w stosunku do ich odpowiednich wartości docelowych, na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/841, po odliczeniu obu poniższych zmiennych:

- a) wszelkich elastyczności zastosowanych na podstawie art. 11–13b rozporządzenia (UE) 2018/841;
- b) ilości uwzględnionych w celu zapewnienia zgodności na podstawie art. 7 niniejszego rozporządzenia.

4. Jeżeli utworzona zostanie dodatkowa rezerwa na podstawie ust. 1, uczestniczące państwo członkowskie może z niej skorzystać, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) emisje gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego przekraczają jego roczne limity emisji w okresie od 2026 r. do 2030 r.;
- b) państwo członkowskie wykorzystało elastyczności na podstawie art. 5 ust. 2 i 3;
- c) państwo członkowskie wykorzystało w maksymalnym możliwym stopniu pochłanianie netto zgodnie z art. 7, nawet jeżeli ilość ta nie osiąga poziomu określonego w załączniku III; oraz
- d) państwo członkowskie nie dokonało przekazania netto do innego państwa członkowskiego na podstawie art. 5.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie spełnia warunki określone w ust. 4, otrzymuje z dodatkowej rezerwy dodatkową ilość do wysokości jego niedoborów, która ma zostać wykorzystana do celów zapewnienia zgodności na podstawie art. 9.

Jeżeli uzyskana w wyniku tego łączna ilość, jaką mają uzyskać wszystkie państwa członkowskie, które spełniają warunki określone w ust. 4 niniejszego artykułu, przekracza ilość przydzieloną na potrzeby dodatkowej rezerwy, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, ilości, które ma uzyskać każde z tych państw członkowskich, zmniejszają się proporcjonalnie.

**** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1)."**

8) załącznik I do rozporządzenia (UE) 2018/842 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia;

9) w załączniku II pozycja dotycząca Malty otrzymuje brzmienie:

	Maksymalny odsetek emisji gazów cieplarnianych w 2005 r. określony zgodnie z art. 4 ust. 3
„Malta	7 %”;

10) tytuł załącznika III otrzymuje brzmienie:

„POCHŁANIANIE NETTO OGÓŁEM Z KATEGORII GRUNTÓW OBJĘTYCH ROZPORZĄDZENIEM (UE) 2018/841, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MOGĄ UWZGLĘDNIĆ DO CELÓW ZGODNOŚCI W OKRESIE OD 2021 R. DO 2030 R. NA PODSTAWIE ART. 7, UST. 1 LIT A) NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

Spis treści

1.	STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY	26
1.1.	Tytuł wniosku/inicjatywy	26
1.2.	Dziedziny polityki, których dotyczy wnioski/inicjatywa	26
1.3.	Wniosek/inicjatywa dotyczy:	26
1.4.	Cel(e).....	26
1.4.1.	Cel(e) ogólny(-e).....	26
1.4.2.	Cel(e) szczegółowy(-e)	26
1.4.3.	Oczekiwane wyniki i wpływ	27
1.4.4.	Wskaźniki dotyczące realizacji celów	27
1.5.	Uzasadnienie wniosku/inicjatywy.....	27
1.5.1.	Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy	27
1.5.2.	Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.....	27
1.5.3.	Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań	28
1.5.4.	Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwe synergie z innymi właściwymi instrumentami	28
1.5.5.	Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków	28
1.6.	Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy.....	28
1.7.	Planowane tryby zarządzania	29
2.	ŚRODKI ZARZĄDZANIA	30
2.1.	Zasady nadzoru i sprawozdawczości	30
2.2.	Systemy zarządzania i kontroli	30
2.2.1.	Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli.....	30
2.2.2.	Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia.....	30
2.2.3.	Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)	30
2.3.	Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom	30
3.	SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY.....	31

3.1.	Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ	31
3.2.	Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki	32
3.2.1.	Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne.....	32
3.2.2.	Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych	34
3.2.3.	Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne.....	35
3.2.4.	Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi	38
3.2.5.	Udział osób trzecich w finansowaniu	38
3.3.	Szacunkowy wpływ na dochody	39

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego

1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wnioski/inicjatywa

Działania w dziedzinie klimatu

Dział 3: Zasoby naturalne i środowisko

Tytuł 9 – Środowisko i działania w dziedzinie klimatu

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☐ nowego działania

☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego³⁸

☒ przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(-e)

Wniosek stanowi część pakietu klimatyczno-energetycznego na 2030 r. „Gotowi na 55”, który ma posłużyć do osiągnięcia w sposób racjonalny pod względem kosztów unijnego celu na 2030 r. w zakresie redukcji krajowych emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomem z 1990 r. i przyczynieniu się do ograniczenia globalnego ocieplenia. Celem pakietu jest realizacja określonego w art. 3 prawa o klimacie zobowiązania Komisji dotyczącego przeglądu odpowiednich przepisów Unii, aby umożliwić osiągnięcie wyżej wspomnianej wartości docelowej.

We wniosku dokonano przeglądu i aktualizacji wspólnych i krajowych celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, które mają zostać osiągnięte w 2030 r. przez sektory objęte rozporządzeniem w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego, oraz odpowiednio dostosowano jego ramy i mechanizmy elastyczności.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(-e)

Przyczynienie się do osiągnięcia celu na 2030 r. polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % oraz celu zakładającego osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r. przez monitorowanie postępów i kontrolę

³⁸

O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

przestrzegania zobowiązań państw członkowskich w zakresie redukcji emisji, zgodnie z wnioskiem, aby w ujęciu ogólnounijnym zredukować emisje gazów cieplarnianych w sektorach objętych rozporządzeniem ESR o 40 % w porównaniu z 2005 r. w sposób sprawiedliwy, racjonalny pod względem kosztów i zapewniający integralność środowiskową.

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Wniosek spowoduje osiągnięcie ogólnounijnego celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w sektorach objętych rozporządzeniem ESR do 2030 r. o 40 % w porównaniu z 2005 r.

We wniosku określono – głównie na podstawie PKB na mieszkańca – krajowe wartości docelowe rozporządzenia ESR, aby zapewnić sprawiedliwy i racjonalny pod względem kosztów podział starań przy jednoczesnym umożliwieniu osiągnięcia tych wartości docelowych w sposób opłacalny dzięki elastyczności.

Wniosek jest skierowany do państw członkowskich oraz podmiotów instytucjonalnych. Proponowana polityka ma zostać wdrożona na szczeblu krajowym, a tym samym dotyczy głównie administracji krajowych. Od charakteru i zakresu środków krajowych, które wybiorą państwa członkowskie w celu wdrożenia przedmiotowej strategii politycznej, zależy to, na które zainteresowane strony strategia wywrze wpływ.

1.4.4. *Wskaźniki dotyczące realizacji celów*

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Wskaźnik nr 1: poziom redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE poza systemem EU ETS.

Wskaźnik nr 2: poziom redukcji emisji w państwach członkowskich.

1.5. **Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

Państwa członkowskie wypełniają swoje krajowe cele w zakresie redukcji emisji w roku 2030. Mają one wdrożyć politykę i środki oraz przepisy prawne i administracyjne niezbędne do wykonania na szczeblu krajowym, w celu zapewnienia zgodności z wnioskiem.

Komisja ma opracować odpowiednie środki wykonawcze, w tym określić nowe roczne limity emisji na lata 2023, 2024 i 2025, a także, po dokonaniu kompleksowego przeglądu danych z wykazów, na lata 2026–2030.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie*

Zmiana klimatu to problem transgraniczny. Ponieważ cel proponowanego działania nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie

działające pojedynczo, koordynacja działań w dziedzinie klimatu na poziomie europejskim oraz, w miarę możliwości, na szczeblu globalnym jest konieczna, a działanie UE jest uzasadnione na podstawie zasady pomocniczości. UE i jej państwa członkowskie wspólnie uczestniczą w realizacji postanowień porozumienia paryskiego. Wspólne działanie pozwala UE na rozwiązywanie zarówno kwestii sprawiedliwości, jak i efektywności, przy jednoczesnym osiągnięciu ambitnego celu środowiskowego. W art. 191–193 TFUE potwierdza się i precyzuje kompetencje UE w dziedzinie zmiany klimatu.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Wdrożenie oraz obowiązywanie ram dotyczących wspólnego wysiłku redukcyjnego (najpierw na podstawie decyzji nr 406/2009/WE, a następnie rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego, które ma zostać zmienione niniejszym wnioskiem) sprawiło, że państwa członkowskie aktywniej rozważają zastosowanie nowych środków na rzecz redukcji emisji w sektorach i sposoby możliwie najlepszego ich opracowania.

Dzięki obecnym wdrożonym krajowym strategiom politycznym i środkom w 2030 r. łączne emisje w UE-27 mają zostać zmniejszone o 30 %, zgodnie z zagregowanymi prognozami krajowymi dotyczącymi emisji gazów cieplarnianych. W 2019 r. wszystkie państwa członkowskie przygotowały ostateczne zintegrowane krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu. Szacuje się, że w przypadku realizacji planowanych środków lub deklarowanych ambicji zawartych w ostatecznych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu ogólna redukcja emisji gazów cieplarnianych w UE wyniesie 41 % i tym samym osiągnięty zostanie aktualny cel, jakim jest zmniejszenie emisji o co najmniej 40 %.

Ponowne dostosowanie i zmiana rozporządzenia ESR jeszcze bardziej zwiększą zaangażowanie państw członkowskich we wspólne starania na rzecz intensyfikacji zwalczania zmiany klimatu.

1.5.4. *Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwe synergie z innymi właściwymi instrumentami*

Wnioski stanowią część pakietu „Gotowi na 55” łączącego zestaw wzajemnie wzmacniających się inicjatyw w ramach polityki klimatyczno-energetycznej, która umożliwi Unii zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych netto o co najmniej 55 % do 2030 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r., zgodnie z wymogami prawa o klimacie.

Pakiet „Gotowi na 55”, Next Generation EU oraz wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 pomogą w osiągnięciu dwójakiej transformacji – ekologicznej i cyfrowej, do której dąży Europa. Inicjatywa jest także spójna z politykami Unii w zakresie czystej gospodarki o obiegu zamkniętym oraz zrównoważonej i inteligentnej mobilności, ze strategią „Od pola do stołu”, z unijną strategią na rzecz bioróżnorodności 2030 oraz z przyszłym planem działania w zakresie dążenia do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń, a także ze stanowiskiem Unii na arenie międzynarodowej i jej dyplomacją w zakresie Zielonego Ładu.

1.5.5. *Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków*

1.6. **Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy**

☐ ograniczony czas trwania

- ☐ okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

✓ **nieograniczony czas trwania**

1.7. Planowane tryby zarządzania³⁹

✓ **Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję**

✓ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

☐ przez agencje wykonawcze

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

☐ organom prawa publicznego;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

Wniosek stanowi kontynuację rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego i w odniesieniu do państw członkowskich obejmuje te same obowiązki sprawozdawcze, a w odniesieniu do Komisji – te same zadania w zakresie zarządzania. Europejska Agencja Środowiska nadal będzie wspomagała Komisję w monitorowaniu postępów państw członkowskich w wypełnianiu ich zobowiązań wynikających z wniosku.

³⁹ Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:
<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Zgodność będzie się opierała na istniejących kompleksowych ramach monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji określonych w rozporządzeniu w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego oraz częściowo w rozporządzeniu (UE) 2018/1999 („rozporządzenie w sprawie zarządzania unią energetyczną”) i jego przepisach wykonawczych.

W celu zapewnienia, aby ocena zgodności opierała się na dokładnych danych, wykazy dotyczące emisji gazów cieplarnianych przedkładane przez państwa członkowskie będą nadal poddawane przeglądowi przez Komisję. Europejska Agencja Środowiska będzie nadal koordynować kontrolę przejrzystości, dokładności, spójności, porównywalności i kompletności przedłożonych informacji.

2.2. Systemy zarządzania i kontroli

2.2.1. *Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli*

Nie dotyczy – Wniosek nie wprowadza w życie programu finansowego, lecz służy realizacji długoterminowej polityki. Tryb zarządzania, mechanizmy finansowania wykonania, warunki płatności oraz strategia kontroli w odniesieniu do poziomu błędu nie mają zastosowania. Wykonanie niniejszego wniosku będzie wymagało przesunięcia zasobów ludzkich w Komisji. Wprowadzono odpowiednie procedury.

2.2.2. *Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia*

Niezgłaszanie lub nieterminowe zgłaszanie przez państwa członkowskie ich rocznych emisji gazów cieplarnianych.

2.2.3. *Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)*

Niniejsza inicjatywa nie pociąga za sobą nowych znaczących rodzajów kontroli/ryzyka, które nie byłyby już uwzględnione przez istniejące wewnętrzne ramy kontroli. Nie przewiduje się żadnych szczególnych środków wykraczających poza stosowanie rozporządzenia finansowego.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Monitorowanie postępów państw członkowskich pod kątem ich zobowiązań na mocy niniejszego wniosku oparte jest na istniejącym, ugruntowanym systemie kontroli jakości i weryfikacji ich sprawozdań rocznych dotyczących emisji gazów cieplarnianych. Gwarantuje to, że wszelkie luki lub nieprawidłowości w odniesieniu do zgłoszonych danych dotyczących emisji zostają terminowo przeanalizowane i skorygowane na potrzeby oceny zgodności.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych.

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj	Wkład			
	Numer	Zróżn./niezróżn.[1]	z państw EFTA[2]	z krajów kandydujących[3]	z państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
3	09 01 01 01	Niezróżn.	TAK	NIE	NIE	NIE
3	09 02 03	Zróżn.	TAK	NIE	NIE	NIE
7	20 01 02 01	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 01	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 02	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 03	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe: nie dotyczy.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych			3	„Zasoby naturalne i środowisko”				
DG: CLIMA			2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
Środki operacyjne								
09 02 03	Środki na zobowiązania	(1)	1,750					1,750
	Środki na płatności	(2)		0,700	1,050			1,750
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy								
09 01 01 01		(3)			0,467	0,042	0,092	0,601
OGÓŁEM środki dla DG CLIMA	Środki na zobowiązania	= 1 + 3	1,750		0,467	0,042	0,092	2,351
	Środki na płatności	= 2 + 3		0,700	1,517	0,042	0,092	2,351
OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	1,750		0,467	0,042	0,092	2,351
	Środki na płatności	(5)		0,700	1,517	0,042	0,092	2,351
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)						
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 3 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	= 4+ 6	1,750		0,467	0,042	0,092	2,351
	Środki na płatności	= 5+ 6		0,700	1,517	0,042	0,092	2,351

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”
---	----------	----------------------------------

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji ([załącznik V do przepisów wewnętrznych](#)), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
DG: CLIMA							
Ÿ Zasoby ludzkie		0,465	0,474	0,484	0,494	0,503	2,421
Ÿ Pozostałe wydatki administracyjne		0,055	0,107	0,107	-	-	0,269
OGÓŁEM DG CLIMA	Środki	0,520	0,581	0,591	0,494	0,503	2,689
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,520	0,581	0,591	0,494	0,503	2,689

		2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	2,270	0,581	1,058	0,536	0,595	5,040
	Środki na płatności	0,520	1,281	2,108	0,536	0,595	5,040

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

				2023	2024	2025	2026	2027	Ogółem						
Określić cele i produkty	linia budżetowa	PRODUKTY													
		Rodzaj ⁴⁰	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt
cel szczegółowy rozporządzenia ESR ⁴¹															
– modyfikacje rejestru Unii		Zamówienia na usługi			0,000		0,000		0,075		0,000		0,000		0,075
		QTM, Extramuros, wyposażenie			0,000		0,000		0,350		0,000		0,050		0,400
– dział obsługi		Zamówienia na usługi			0,000		0,000		0,000		0,000		0,000		0,000
		QTM, Extramuros, wyposażenie			0,000		0,000		0,042		0,042		0,042		0,126
Cel szczegółowy rozporządzenia ESR – suma częściowa					0,000		0,000		0,467		0,042		0,092		0,601
OGÓŁEM					0,000		0,000		0,467		0,042		0,092		0,601

⁴⁰ Produkty odnoszą się do towarów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

⁴¹ Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cele szczegółowe ...”.

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych						
Zasoby ludzkie	0,465	0,474	0,484	0,494	0,503	2,421
Pozostałe wydatki administracyjne	0,055	0,107	0,107	-	-	0,269
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	0,520	0,581	0,591	0,494	0,503	2,689
Poza DZIAŁEM 7[1] wieloletnich ram finansowych						
Zasoby ludzkie	-	-	-	-	-	-
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym	-	-	-	-	-	-
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych	-	-	-	-	-	-
OGÓŁEM	0,520	0,581	0,591	0,494	0,503	2,689

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyirekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

3.2.3.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	2023	2024	2025	2026	2027
Ÿ Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)					
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	3	3	3	3	3
20 01 02 03 (w delegaturach)					
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
Ÿ Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)[1]					
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)					
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)					
XX 01 xx yy zz [2]	– w centrali				
	– w delegaturach				
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 12 (CA, SNE, INT – bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
OGÓŁEM	3	3	3	3	3

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyirekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	2. grupa funkcyjna AD: Obliczanie nowych rocznych limitów emisji na lata 2023–2030 oraz opracowanie odpowiedniego aktu wykonawczego Komisji. Kompleksowy przegląd wykazów za 2025 r. i 2027 r. (zarządzanie umowami oraz powiązanymi aktami wykonawczymi). Analiza biznesowa dotycząca dostosowań informatycznych i późniejszego funkcjonowania nowych elementów w rejestrze Unii. Obowiązki w zakresie wywiadu gospodarczego i sprawozdawczości. Zarządzanie Obsługą Klienta oraz koordynacja nowych zasobów centrum obsługi. 1. grupa funkcyjna AD: Budowanie zdolności państw członkowskich w zakresie opracowania strategii redukcji emisji. Wspieranie państw członkowskich w aktualizowaniu ich krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu w ramach rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną w celu zwiększenia poziomu ambicji ich krajowych polityk i środków
--	--

	klimatycznych oraz stymulacji potrzebnych redukcji emisji do 2030 r.
Personel zewnętrzny	-

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

- ✓ może zostać w pełni sfinansowany(-a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

wydatki zostaną poniesione w ramach środków przydzielonych na program LIFE

- ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

- ☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

- ✓ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2023	2024	2025	2026	2027	Ogółem
Określić organ współfinansujący						
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem						

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ✓ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody inne
 - wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów:	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁴²						
		Rok 2023	Rok 2024	Rok 2025	Rok 2026	Rok 2027		Ogółem
Artykuł								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

⁴²

W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.